

s názorem odv. soudu, že toto jest prokázáno smlouvou ze dne 11. VI. 1929. V odst. II. této smlouvy jest ovšem uvedeno, že M. F. prodává nynějšímu žalobci »most přes řeku L.«, což jest nesporně most, o který běží. To však samo o sobě nestačilo k převodu vlastnického práva, neboť podle §§ 434—435 obč. z. v doslovu třetí dílčí novely se vyžaduje, aby listina mající náležitosti §§ 432 a 433 obč. z. byla u l o ž e n a u s o u d u. Že by tyto náležitosti byly splněny, nebylo prokázáno ba ani tvrzeno. Vlastnické právo žalobce není tedy náležitě prokázáno.

Leč to v souzeném případě nevádí, neboť žalobce dokázal přece zmíněnou listinou platný právní důvod i pravý způsob, kterým nabyl držby tohoto mostu. K ochraně bezelstného a pořádného držení pak připouští nauka i praxe podle obdoby § 372 obč. z. žalobu zápurčí z domnělého vlastnictví (actio Publiciana negatoria). Žalobce nutno pokládati za vlastníka proti každému držiteli, který nemůže udati žádného platného titulu držby onoho mostu aneb udá jen titul slabší.

Žalovaní bránili se námitkou vydržení práva jízdy přes onen most (2 a 3 žal. odpovědi) a jest proto nutno tvrzení jejich přezkoumati. Odv. soud právem považuje řízení za kusé, ježto nebyly provedeny důkazy potřebné k rozhodnutí o této námitce.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 17. prosince 1932 R II 472/32. J. V a l e č e k.

Majitel živnosti nemá nároku na náhradu nákladu učiněného podle § 74 živn. řádu, resp. podle § 1 č. 97 nař. min. obchodu a min. vnitra z 23. listopadu 1905 č. 176 ř. z. na opatření prostředků, potřebných pro první pomoc proti nemocenské pojišťovně.

Žaloba majitele továrny proti okresní nemocenské pojišťovně na náhradu nákladů učiněných na opatření léčiv pro první pomoc byla zamítnuta soudy všech instancí.

Důvody nejvyššího soudu jsou: Žalobkyně se domáhá na žalované okresní nemocenské pojišťovně náhrady výloh za obvazy a léčebné prostředky, jež poskytla v době od 1. ledna 1925 do 26. srpna 1928 svým dělníkům, pojištěným u žalované pojišťovny v případech první pomoci ze svých závodních lékárníček.

Pro spor je rozhodná otázka, přísluší-li žalobkyni podle § 1042 obč. zák. nárok na náhradu takto učiněných nákladů proti žalované okresní nemocenské pojišťovně. Nižší soudy odpověděly na tuto otázku záporně, a to právem.

Jak již odvolací soud vyložil, jest podle § 74 živn. řádu (ve znění zákona z 21. dubna 1913 č. 74 ř. z.) majitelům živností uloženo za povinnost, aby s v ý m n á k l a d e m učinili v š e c h n a z d r a v o t n í o p a t ř e n í a z ř í d i l i i u d r ž o v a l i všechna jinaká

zařízení, kterých při provozování živnosti je třeba na ochranu života a zdraví pomocných pracovníků vzhledem k povaze živnosti nebo způsobu provozovací místnosti. Pokud se týče t. zv. první pomoci, bylo v § 1 č. 97 prováděcího nařízení ministerstva obchodu a ministerstva vnitra z 23. listopadu 1905 čís. 176 ř. z. stanoveno, že v každém větším závodě se zvláštním nebezpečenstvím pro osoby v něm zaměstnané má býti po ruce materiál, kterého je třeba k první pomoci (obvazovací materiál, prostředky stavící krev, prostředky občerstvující, desinfekční a pod., podle potřeby také dopravní prostředky), a že správci závodů a dozorcí zřízení mají býti obeznámeni s jejich užíváním. Uvedené nařízení se vztahuje na živnostenské závody ve smyslu § 25 živn. ř., k nimž patří podle § 27 č. 16 živn. ř. také sklárny, tedy podniky toho druhu, jako jest podnik žaluující firmy. Že tu nejde jen o preventivní prostředky k zamezení úrazu, jak míní dovolatelka, nýbrž i o poskytnutí prostředků, když již k úrazu nebo onemocnění došlo, plyne jasně z výpočtu materiálu, potřebného pro první pomoc podle § 1 čís. 97 nařízení čís. 176/1905 (obvazový materiál, prostředky krev stavící, občerstvující, desinfekční a pod.), neboť prostředky tohoto druhu nejsou přece určeny k zamezení úrazu, nýbrž k léčení. Zmíněnými předpisy bylo tedy podnikatelům, jejichž provoz jest spojen se zvláštním nebezpečenstvím pro osoby v nich zaměstnané, uloženo přímo za povinnost, aby ze svého nejen opatřili, nýbrž také svým zaměstnancům skutečně poskytli prostředky potřebné pro první pomoc.

Tuto povinnost měla i žaluující firma jako majitelka skláren k dělníkům zaměstnaným v její sklářské huti. Poskytla-li jim, jak tvrdí v žalobě v případech první pomoci obvazový materiál, vatu, gazu, náplast, karbol, jod, Hoffmanské kapky, mast, olej a octan hlinitý, byly to vesměs prostředky druhu naznačeného v § 1 č. 97 nařízení čís. 176 ř. z. 1905, jež byla žaluující firma povinna s svým nákladem nejen opatřiti, nýbrž v případě potřeby také svým dělníkům poskytnouti.

Okresní nemocenské pojišťovny jsou podle § 95, odst. I. č. 1 zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb. z. a n. povinny poskytovat pojištěncům zdarma také potřebná léčiva a jiné terapeutické pomůcky. I bývalé nemocenské pokladny byly podle zákonů dříve platných povinny nésti náklady t. zv. první pomoci, byla-li jim nemoc včas hlášena, jak bylo podrobně vyloženo v rozhodnutí čís. 4102 sb. n. s. Ale z toho ještě neplyne, že jest žalovaná okresní nemocenská pojišťovna povinna, aby nahradila žaluující firmě náklad na materiál použitý v jejím závodě pro první pomoc. Z ustanovení § 1042 obč. zák. nelze vyvoditi tuto povinnost žalované. Jak již bylo vyloženo, jde tu o náklad, ježž byla žalobkyně jako majitelka podniku povinna učiniti pro své zaměstnance na základě předpisů § 74 živn. ř. a § 1 č. 97 nařízení č. 176/1905 ř. z. s a m a z e s v é h o. Ustanovení § 1042 obč. z. však

předpokládá, že náklad učinil ten, kdo k tomu podle práva nebyl povinen, že jej učinil za jiného a že se domáhá náhrady na tom, kdo měl podle práva náklad učiniti sám. V souzeném případě se má věc jinak, neboť žalující firma podle své zákonné povinnosti poskytla svým dělníkům potřebný materiál pro první pomoc sama svým nákladem. Dostála-li tedy žalující firma své povinnosti, splnila tím jen to, co jí ukládal zákon a nemůže podle § 1042 obč. z. požadovati na žalované nemocenské pojišťovně náhradu výloh, jež byla povinna učiniti sama ze svého.

Pokud dovolatelka poukazuje na ustanovení prvního odstavce § 141 zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb. z. a n. o možnosti požadování úplaty za poskytnutí první pomoci na pojišťovně, přehlíží ustanovení druhého odstavce téhož paragrafu, výslovně zdůrazňující, že tímto zákonem není dotčena povinnost zaměstnavatelova, stanovená právními předpisy, vydanými v zájmu ochrany zaměstnanců, čímž jest rozuměti i předpisy § 74 živn. ř. a § 1 čís. 97 nařízení čís. 176/1905 ř. z.

Dodati jest, že v rozhodnutí č. 4102 Sb. z. a n., na které se odvolává dovolatelka, nebyla vůbec řešena otázka, je-li podnikatel povinen opatřiti materiál zmíněný v bodě 7 nařízení čís. 176/1905 ř. z. na vlastní náklad a má-li pak právo postihu vůči nemocenské pokladně, protože tehdy stačila dovolacímu soudu k rozhodnutí o odvolání již sama skutečnost, že nemoc nebyla zavčas hlášena. Závěrečný odstavec zmíněného rozhodnutí nebyl ve Sbírce uveřejněn.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z 28. k v ě t n a
1932 Rv I 382/31/1. J. K.

Návrh na povolení exekuce na pohledávku příslušející exekučnímu dlužníku proti státu jest zamítnouti, nebylo-li v návrhu aspoň tvrzeno, že pohledávka ta jest likvidní. Zjišťovati likviditu náleželo by teprve v řízení, které by se zavedlo o návrhu na zrušení povolené již exekuce.

Prvý soud povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek patřících prý dlužnici obci L. vůči poddlužníku čsl. státu, čsl. finanční prokuratuře v Praze, v částce 10.000 Kč z obecních přírážek k dani všeobecné výdělkové, zvláštní výdělkové, domovní a pozemkové.

V rekursu proti povolujícímu usnesení tomu česká finanční prokuratura v zastoupení čsl. státu (fin. správy) pouze uplatňovala, že v odpor vzaté usnesení odporuje zákonu a to § 295 ex. ř., podle něhož, vede-li se exekuce na peněžitou pohledávku, jež dlužníku přísluší proti státu, má býti platební záповěď doručena úřadu, který je povolán příslušný plat p o u k a z o v a t i a ev. i orgánu, jemuž náleží l i k v i d o v a t i plat dlužníku patřící. Fin.